

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδραν πάλιν αἱ Ἀθηναί.

χιλία ὀκτακόσα κι' ὀγδοήντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον κάτι θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει.
κι' ἔτσι ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομὰς θὰ δέχομαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι.
πομπὴν τῆς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν.
ἐκπαιδευτικὴ πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδοὶ γὰρ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γὰρ τὰ ξένα ὁμως μέση — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνονται ποτέ.
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐ' εὖ θέλω ντασαβέρι — υἱὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆός μας μιὰ δεκάρα,

Εἰκοσιπέντε τοῦ Ὀκτωβρίου,
Μαρκίανοῦ τε καὶ Μαρτυρίου.

Ποῦντος ἑκατὸν σαράντα.
πάντοτε ταῦτά συμβᾶντα.

Ὁ Φασουλῆς
περὶ Βουλῆς.

Μετὰ χαρᾶς τριγύρω μου κυττάζω συνηγμένους
τοὺς Βουλευτὰς τοῦ εὐτυχοῦς τῶν Πανελλήνων γένους,
τὸν Μαντζουράνη, τὸν Μπαζᾶ καὶ τὸν Καλαμποκίδη,
ποῦ ἡμεῖς τοὺς ἔφερε μέγαν τὸ ταξεῖδι.
Πλὴν βλέπω καὶ τὰς πτέρυγας τὰς δύο παραλλήλως,
καὶ ἀμφοτέρως προσφωνῶ μετὰ στοργῆς ὡς φίλους.

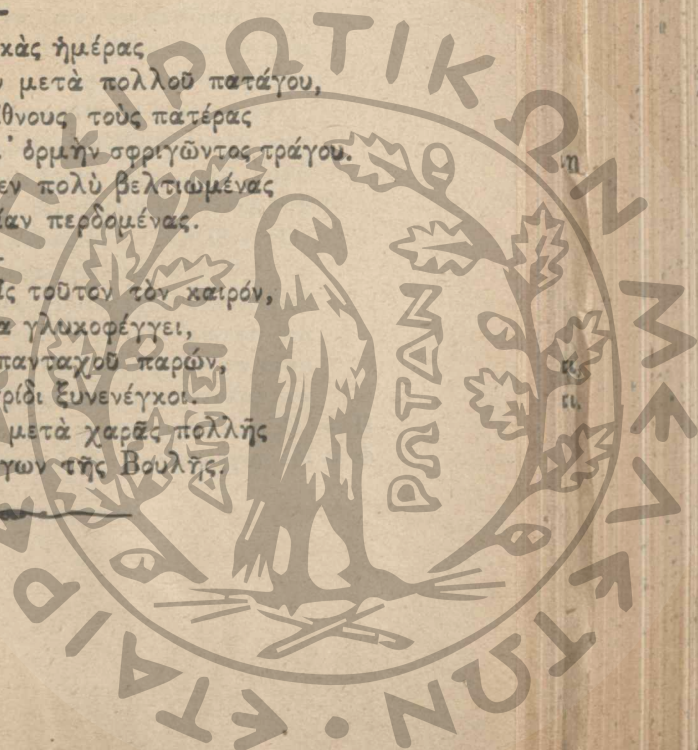
Αἱ σχέσεις εἶναι φιλικαὶ μ' Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν,
δὲν ἔχουν ἀποκλεισμοὺς ξηρᾶς τε καὶ θαλάσσης,
πρὸς πάντων τρέφει πρὸς ἡμᾶς ἰδιαιτέραν κλίσιν
ὁ βασιλεὺς καὶ κύριος Ἀβυσσινίας πάσης.
Ὅμως δὲ ὑπόσχεται πρὸς ὅλους μας νὰ στέλλῃ
τὰ χροῖμα τῶν ὑπ' αὐτοῦ φονευομένων μέλη.

Ὅπως, ὡς γνωρίζετε, εἰς τὴν Ἀβυσσινίαν
καὶ πάντες τρέφουν πρὸς αὐτὰ πολλὴν ἀδυναμίαν,
καὶ ὅστις Ἀβυσσίνιος 'στοῦ Ἀρεως τὸν σάλον
ταῦτα λάβῃ λάφυρα πλείονα τῶν ἄλλων,
ἐκείνος ἀνδρείοτερος ἐξ ὅλων θεωρεῖται
καὶ παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν δοξάζεται κι' ὑμνεῖται.

Τοιαῦτα ὁ Ἀβυσσινὸς καὶ πρὸς ἡμᾶς χαρίζει,
πλὴν τῶρα ὅσον ἀφορᾷ τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον
δὲν λέγω γρὺ περὶ αὐτοῦ, ἀφοῦ καθὼς γνωρίζει
εἰς ποῖον ἀνθηρότητος εὐρίσκεται σημεῖον.
'Αλλ' ὁμως καὶ περὶ στρατοῦ καθὼς καὶ περὶ στόλου
δὲν θὰ σᾶς εἰπω τίποτε καὶ δι' αὐτὰ καθόλου.

Σοφὰ νομοθετήματα εἰς μερικὰς ἡμέρας
θὰ εἰσαχθοῦν εἰς τὴν Βουλὴν μετὰ πολλοῦ πατάγου,
ἐλπίζω δὲ πῶς θὰ ἰδῶ τοὺς ἔθνους τοὺς πατέρας
νὰ κουτουλοῦνται δι' αὐτὰ μ' ὀρμὴν σφριγῶντος πράγου.
Καὶ γνώμας δὲ θ' ἀκούσωμεν πολὺ βελτιωμένας
καὶ τὰς περιφερείας τῶν σοφίαν περδομένας.

Ἐὰν ταῦτα μὲν σκεψόμεθα εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν,
ἐνφ' ὁδοῦ μέλλοντος ἡμέρα γλυκοφέγγει,
πλὴν εἴθε καὶ ὁ Ἰψίστος ὁ πανταχοῦ παρὼν,
νὰ κάμῃ ὅ, τι τῇ κλεινῇ πατρίδι εὐενέγχοι.
Δι' ὅπερ, ἄνδρες Βουλευταί, μετὰ χαρᾶς πολλῆς
κηρύττω νέαν ἐναρξιν τῶν ἔργων τῆς Βουλῆς.

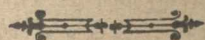
Φασουλής και Περικλέτος
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Λοιπὸν συνῆλθε ἡ Βουλὴ 'στὰς δρόμους καὶ κᾶτι,
κι' ἐγὼ ποὺ λὲς 'Ξαπλώθηκα 'στὸ πάλκο μὲ ραχάτι
κι' ἐκύτταξα μὲ προσοχὴν ποιοὶ 'μπαίνουν καὶ ποιοὶ

[βγαίνουν.

καὶ ποὺ ἐκείνοι προσκολλοῦν, καὶ ποὺ αὐτοὶ πηγαίνουν.
'Εντεῦθεν ὁ Χαρίλαος μὲ 'ειδιώοντα χεῖλη,
ἐκείθεν ὁ Λομπάρδος του καὶ οἱ λοιποὶ του φίλοι.
ὁ Θεοτόκης δηλαδή, Δραγούμης καὶ Βουλπιώτης,
καὶ κάθε ἄλλη, Περικλῆ, σπουδαία ἐξοχότης.
Κι' ἐκύτταξες ἐδῶ κι' ἐκεῖ τοῦ ἔθνους τοὺς πατέρας
μὲ ρεμβασμούς, μὲ ὄνειρα κι' ἐλπίδας γλυκυτέρας
τὸν ἐν Χριστῷ ἀντασπασμόν νὰ δίδουν μεταξύ των
μετὰ πολλῆς θερμότητος καὶ θαυσιῶν ἀρρήτων.
Κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ πάλκο μου μὲ διαφόρους τρόπους
ἀπέστειλα φιλήματα πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους,
ἰδίᾳ δὲ 'στὸν Θεόδωρην, τὸν πρῶτον Μακεδόνα,
οὐπὲρ τὸ κλέος ἀφθιτον 'στὸν ἅπαντα αἰῶνα.
'Εκείνος δὲ καθήμενος εἰς δάφνας μεγαλείου
καὶ νέαν βουλευόμενος ἐβδόμην 'Απριλίου,
κατεχαιρέτα ταπεινῶς μὲ σχήματα μυρία
καὶ τὰ γεμάτα, Περικλῆ, καὶ τὰ δεικνύοντα.
'Εν τούτοις ἐτριγύριζαν ἐντὸς τοῦ περιβόλου
ὀλίγοι φιλοπάτριδες καὶ κάλτσαις τοῦ διαβόλου,
ποὺ πρῶτοι δίδουν τὸ παρὼν εἰς ὅ,τι καὶ ἂν γίνη,
καὶ εἴτε εἶναι πόλεμος ἢ διαρκὲς εἰρήνη,
ἢ ἀπ' τῆ ζήτησιν τὴν πολλὴν καὶ τὸ ζιτίζικι σκάζει,
ἢ παγερότατος βορείας μουγκρίζει καὶ φρενιάζει,
ἐκείνοι ἀψηφούν τὸ πᾶν, τὸ καῦμα καὶ τὸ ψῆχος,
κι' ἀφιερώνουν ἑαυτοὺς 'στὸ ἔθνος ὀλοψύχως,
καὶ ὅπου λόγος γίνεται πολὺς περὶ πατρίδος,
ἢ ζέφυρος λεπτὸς φυσᾷ ἢ πνεῦμα καταιγίδας,
ἐκεῖ μαζεύονται κι' αὐτοὶ μὲ πατριώτου ζῆλον,
μετὰ ροπάλων φονικῶν καὶ μαχαिरῶν καὶ ξύλων,
περὶ πολλοῦ ποιούμενοι τὰς τῶν προγόνων θήκας
καὶ δρέποντες περιφανεῖς κατ' ἀντιπάλων νίκας.
Οπότεν δὲ διορισθῇ κανένας ἀπὸ τούτους
τοὺς φλογεροὺς Κικίρωνας, τοὺς Καίσαρας καὶ Βρούτους,
ἀφίγει τότε πρὸς καιρὸν τὴν δυστυχῆ πατρίδα
καὶ κάνει γιὰ ψωμότυρο τὸ μάτι του γαρίδα.
'Όταν δὲ πάλιν, Περικλῆ, Κυβέρνησις ἀλλάξη
καὶ νηστικὸν καὶ ἀστεγον 'στοὺς δρόμους τὸν πετάξῃ,
ἐκεῖνος ἐπανερχέται μὲ μιὰ παλῆτο καπνία,
καὶ πατριωτικώτερος παρ' ὅσον ἦτο πρῶτα
ὕπερ πατρίδος μάχεται, τὰ πάντα ὑποφίρων,
καὶ ξυλοφορτονόμενος πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον.
Π.—'Εξακολουθεῖ, μασκαραῖ καὶ λυσσασμένε σκύλε...
Φ.—Μὲ συγχωρεῖς δι' ὅλ' αὐτά, αἰώνιέ μου φίλε,

κι' ἂν ἔπαθε ἡ γλῶσσα μου ἀπὸ παραλυσίαν,
ἀμέσως τώρα, Περικλῆ, θὰ ἔλθω 'στὴν οὐσίαν.
Οὕτως ἐχούσης τῆς Βουλῆς ἀρχίζ' ἡ συνείδησις,
εἰς δὲ τὰ πάλκα οὔτε μιὰ ἐφαίνετο κυρία,
ἀλλ' ὅμως ἀπουσίαζε καὶ ἡ Ροζοῦ ἀκόμα,
κι' ἐγὼ ἐχασμουροῦμαι μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα.
'Απελπισθεὶς δὲ, Περικλῆ, πῶς θὰ ἴδω φουστάνι,
ἐκάρφωσα τὰ μᾶτια μου ἐπὶ τοῦ Δεληγιάνη,
ἀλλὰ ἐστράφη πρὸς ἐμὲ κι' αὐτὸς ἰδιαίτερος
κι' ἀρχίζει κόρτε δυνατό καὶ ἰδεώδης ἔρω.
'Ἦτο δ' ἡ ὥρα, Περικλῆ, τρεῖς ἡμῖς καὶ κᾶτι,
καὶ ψῆχος εἰς τὴν αἴθουσαν σπουδαῖον ἐπεκράτει,
καὶ ἤκουες ψιθυρισμούς καὶ σχόλια παντοῖα,
πλὴν δυστυχῶς δι' ὅλους μας δὲν ἦτον ἀπαρτία.
Καὶ τότε πλέον ἡ Βουλὴ ἐν τάξει διελύθη,
καὶ τῶν ἐκτὸς πατριωτῶν τὰ συζητοῦντα πλῆθη
πρὸς τὰ Χαυτεῖα ἐφυγαν καὶ πρὸς τοὺς Στυλομεταί,
γιὰ νὰ γυρίσουν 'στὴ Βουλὴ τὴν προσεχῆ Δευτέρα.
Κι' ἐγὼ ρεμβώδης, Περικλῆ, κατῆλθον τὰς βαθμίδας
ἀποκομίζων ἀνθηρὰς περὶ Βουλῆς ἐλπίδας,
ἀναπολῶν τὸ Σύνταγμα, τὸ ἔθνος καὶ τὸ κράτος,
καὶ τῆς περιφερείας μου καταμετρῶν τὸ πλάτος.
Καὶ ταῦτα μὲν συνέβησαν, διακόλου σκορπισί,
κι' ὁ τὴν Βουλὴν ἐωρακὼς κάκεῖνος μαρτυρήσει
πῶς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν ἐνώπιόν σου εἶπα,
καὶ τώρα εἰς τὴ ράχην μου ὅσο κι' ἂν θέλῃς κτυπᾷ.
'Αν ὅμως καὶ νεώτερα ἐπιθυμῆς συμβάνα, ἢ
ἢ συμπολίτευσις μετρά ὡς ἑκατὸν τριάντα,
ἢ δὲ ἀντιπολίτευσις ὡς ἑκατὸν ἐννέα...
κι' ἂν θέλῃς, φίλε Περικλῆ, νὰ μάθῃς κι' ἄλλα νῦν
σοῦ λέγω πῶς καλλίτερα θὰ εἶναι νὰ μὴν ξέρω...
Π.—Πολὺ μοῦ 'μπήκες σήμερα καὶ δὲν σὲ ὑποφίρω.
Φ.—'Στοῦ 'Αρσακείου τὴν γνωστὴν πανήγυριν ἐκείνην
ὁ βασιλεὺς ἐξέχασε τοῦ Θεόδωρῆ τὴν μῆνιν
καὶ τοῦδωσε τὸ χεῖρι του μετὰ μειδιαμάτων,
καὶ τοῦτο εἶναι γεγονός ἐκ τῶν σπουδαιωτάτων.
Κι' ἐγὼ παρὼν ἐκεῖ ἐμπρὸς τὴν χιραψίαν ἴδω
κι' ὀλίγου δεῖν τοῦ Θεόδωρῆ τοῦ ἐστρίβει ἢ βιά,
διότι τόσον φανερά ἐπρότεινε τὴν χεῖρα
ὁ κακηνόμενος βασιλεὺς 'στοῦ ἔθνους τὸν σωτήρα.
Μὲ ἄλλους λόγους 'στὸ ἐξῆς θὰ εἶναι μὲλι γάλα,
μὰ δεῖρε με, βρὲ Περικλῆ, πρὶν μάθῃς νῦν κι' ἄλλα.
Π.—Αὐτὸ καὶ διχῶς νὰ τὸ 'πῆς, σκοπεῖω νὰ τὸ κάμω,
κι' ἀπ' τὸ πολὺ μπαγλάρωμα θὰ σὲ κυλίσω χάμω.

Χορὸς ὁμογενῶν,
μεγάλων καὶ τρανῶν.

'Ο Εὐγενίδης τραγουδᾷ
καὶ ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ πηδᾷ.

Παιδιά, σὰν θέτε λεβεντιά καὶ κλέφτες νὰ γενῆτε,
χωρὶς καιρὸ νὰ χάνετε, τριγύρω μαζευθῆτε,
ἐμένα νὰ 'ρωτήσετε τὸν πρῶτο καπετάνο,
ποῦ ἀπ' τὰ νύχια τοῦ λαγού 'συνείθισα νὰ πιάνω.

Πηδᾷ καὶ πῖε, βρὲ παιδιὰ, 'στὰ πέντε Βιλαέτια,
καὶ θὰ σὰς κάμω τέσσερα κι' ἐγὼ τὰ καμπαῖτια.
Νῆνα καλὰ τὰ δάνεια καὶ τὰ Ταμεῖα δλα,
κι' ἐμεῖς ἴδω μαζί μὲ σὰς θ' ἀφήσωμε τὰ κῶλα.

Πηδᾷ καὶ ὁ Κορωναῖος,
ὁ γέρο' ὁμορφονεῖος.
'Εγέρασα, μωρεῖ παιδιὰ, πενήντα χρόνους κλέφτης,
γαλάντης Εὐρωτόκριτος καὶ πρῶτος καράφειττης.
'Εγλέντισα ὡσὰν θεὸς Ἀνατολὴ καὶ Δύσι,
καὶ οὔτε μιὰ δὲν ἀφῆσα γυναῖκα 'στὸ Παρίσι.

Θέλω νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ καὶ νοιώθω μέσα βόγκο...
κόψτε χλωτὸ καὶ ὀρεσερὸ κλαράκι ἀπ' τὸν λόγγο,
καὶ βάλτε τὸν Κορωνιὸ ἀπάνω νὰ 'Ξαπλώσῃ...
ποῖός ξερεῖ ἀπ' τὸ μῆμά του τί δέντρο θὰ φυτρώσῃ.

Πηδᾷ καὶ ὁ Κορωναῖος,
ὁ γέρο' ὁμορφονεῖος.

Πηδᾷ καὶ ὁ Κορωναῖος,
ὁ γέρο' ὁμορφονεῖος.

Πηδᾷ καὶ ὁ Κορωναῖος,
ὁ γέρο' ὁμορφονεῖος.

Πηδᾷ καὶ ὁ Κορωναῖος,
ὁ γέρο' ὁμορφονεῖος.

Πηδᾷ καὶ ὁ Κορωναῖος,
ὁ γέρο' ὁμορφονεῖος.

Κι' ἄν ξεφυτρώσῃ πλάτανος 'στὸν ἴσκιό τ' ἀποκάτω
ἃς ἔρχεται ἡ κλεφτουριὰ μὲ τὸ πουγγὶ γεμάτο
νὰ τραγουδῇ τὰ νειάτα μου, τὴν πρώτη λεβεντιὰ μου,
τὰ φόντά, τῆς προμέσσαις μου καὶ τὰ χρεώγραφέ μου.

Κι' ἄν κυπαρίσσι 'βγῇ 'ψηλὸ καὶ μαυροφορεμένο,
ἃς ἔρχεται ἡ κλεφτουριὰ μὲ πρόσωπο θλιμμένο
τὸ χάλι μου τὸ τωρινὸ ἀπὸ καρδιάς νὰ κλαίῃ
κι' αἰδῶ τὸ λέγ' ὁ Κορωνιός» σιγὰ σιγὰ νὰ λέῃ.

Ἄς ἔρχεται ἡ κλεφτουριὰ τὰ μῆλα μου νὰ πέρνῃ
κι' ἐγγλέζικα πεντόλιρα τριγύρω μου νὰ σπέρνῃ,
καὶ ἴσως δέντρο μιὰ φορὰ φουντώσῃ ἀπ' ἐκεῖνα
νᾶχῃ δλόχρυσά κλαδιὰ γεμάτα μὲ στερλίνα.

Ἐφαγ' ἡ φλόγα τάρματα, τὰ γλέντια τὸν παρὰ μου,
κι' ἀχάμνηναν τὰ μέσα μου κι' ἱστρέφεψ' ἡ καρδιά μου.
Ἦρθε ἡ μαύρη ὥρα μου, κερὶ γιὰ 'μὲν' ἀνάψτε,
κι' ἄν δὲν γενῇ τὸ δάνειο, τὸν Κορωνιό σας κλάψτε.

Κι' ὁ σιὸρ Τσιγγρὸς πηδᾷ
καὶ μὲ ντέρτι τραγουδᾷ.

Δύο κοράκια 'πλάκωσαν μ' ἀλαλητὸ μεγάλο,
τὸνα τηρᾷ τὴν ἀγορὰ καὶ τὸ Ταμεῖο τᾶλλο,
καὶ ὁ κακόσορτος Τσιγγρὸς μονάχος ἐτραγουδᾷ :
«πολλὴ μαυρίλα 'πλάκωσε, μαύρη σὰν καλζακούδα».

Μὴν ὁ Σκουλούδης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Κωπαῖδα,
ἢ μὴ 'στὸ σιδηρόδρομο ἐχήμηξε ἀκρίδα ;
Οὐτ' ὁ Σκουλούδης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Κωπαῖδα,
οὔτε 'στὸ σιδηρόδρομο ἐχήμηξε ἀκρίδα.

Μόν' ἤλθε μαῦρο σύννεφο ἀπὸ μακρὺ ταξεῖδι
μὲ τὸν ἀφέντη Κορωνιό καὶ μὲ τὸν Εὐγενεῖδη.
Καὶ ὁ Τσιγγρὸς σὰν τᾶκουσε πολὺ τοῦ 'κακοφάνη.
γιατὶ ἐκεῖνος ἔλεγε τὸ δάνειο νὰ κάνῃ.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὁ ἄμειρος μὲ τέσσερα κυττάζει
καὶ μὲ 'ψηλὴ 'ψηλὴ φωνὴ λυπητερὰ φωνάζει :
«Ἐμπρὸς 'στὸ περιβόλι μου ἐφύτρωσαν ἀγκάθια,
κι' ἀλοί, ἀλοί, ἄν χάσωμε ταύγά καὶ τὰ καλζιθια».

Τραγουδοῦν μαζὶ πολλοὶ
μὲ λαγοῦτο καὶ βιολί.

Λάμπει ὁ ἥλιος 'στὰ βουνὰ καὶ 'στὰ λαγκάδια πέρα,
μὰ λάμπει καὶ ἡ κλεφτουριὰ, τοῦ Γαλατᾶ ἡ λέρα,
ἀστράφτουν κι' οἱ ὁμογενεῖς, ὅπου χορταίνουν φάσας,
ποῦχουν τᾶσήμια τὰ πολλὰ, τῆς ἀσημένιας κάσσαις,
τῆς κάσσαις τῆς ἀτίμηταις τῆς διπλαμπαρωμένας,
ποῦ εἶναι μ' ἀργυρὰ κλειδιὰ ἀπὸ παντοῦ κλεισμένας,

ποῦ ὁ καιρὸς δὲν τῆς χελᾶ κι' οὔτε φωτιὰ τῆς πιάνει,
ποῦ κάνουν θυμιατὰ τάγγειά καὶ τ' ἀπαυτὰ λιθάνι,
ποῦ κάνουν τὰ τετράποδα νὰ ἔχουν νοῦ καὶ κρίσι,
ποῦ κάνουν τοὺς Νταβέληδες νὰ ζοῦν μὲς 'στὸ Παρίσι,
ποῦ κάνουν ἄρχοντα τρανὸ τὸν κάθε κασσιδιάρη,
ποῦ μιὰ φορὰ 'τηγάνιζε σηκότια 'στὸ παζάρι,
ὅπου θαμπόνουν καὶ κτυποῦν σὰν ἤλιοι μὲς 'στά μάτια,
καὶ σ' ὅλους τοὺς χαμάληδες ἀνοίγουν τὰ Παλάτια.

Καββάλα καμαρόνονται, καββάλα περπατοῦνε,
καββάλα πᾶν 'στὴν Ἐκκλησίᾳ. καββάλα προσκυνοῦνε,
καββάλα πᾶνε 'στὴν Αὐλὴν, καββάλα 'στὸ λημέρι,
καββάλα τρῶν ἀντιδῶρο ἀπ' τοῦ παππᾶ τὸ χέρι,
καββάλα κλαῖνε καὶ γελοῦν, καββάλα τρῶν καὶ πίνουν,
καββάλα κάλπικο λεπτὸ 'στῆς τσέπαις δὲν ἀφίνουν.

Σοῦρτα φέρτα
'στὰ κονσέρτα.

Σὰς τὸ ὑπενθυμίζομεν κι' ἡμεῖς ἐκ περισσοῦ,
ὅτι ἀπόψε γίνεται κοντσέρτο Παρνασσού,
ἐκ τῶν ἀρίστων παρ' ἡμῖν μουσικοδιδασκάλων,
ἐκ τεμαχίων μουσικῶν καὶ κλασικῶν καὶ ἄλλων.
Λοιπὸν καθεὶς καὶ καθεμὶὰ χωρὶς στιγμὴν νὰ χάσῃ,
ἃς τρέξῃ τῶρκε ἐνωρὶς εἰσόδους ν' ἀγοράσῃ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Εἰς τοῦ Ἑρμοῦ τὸν δρόμον γοργῶ ποδὶ προβῆτε,
κι' εἰς τὸ Πιλοπωλεῖον ἐκαῖνο τοῦ Κασδόνη
'Εγγλέζικα καπέλα καὶ τοῦ Λαβὶλ θὰ βρῆτε,
ποῦ δὲν τὰ καταστρέφουν καὶ τρεῖς καὶ πέντε χρόνοι.
'Υπάρχουν δὲ πρὸς χρῆσιν πολλῶν λιμοκοντόρων
καὶ πρώτης λαιμοδέταις καὶ ἄλλα φιγουρίνια
καὶ σκουφοὶ γιὰ ταξεῖδι χρωμάτων διαφόρων,
μὰ πιὸ καλὸ ἀπ' ὅλα εἶν' ἡ μεγαλὴ φτήνεια.

Ὁ ἱατρὸς Παρίσσης ὁ καὶ Ἀβυσσινὸς
'στοὺς φίλους τοῦ πάλαιτος ἀγγέλλει ταπεινῶς
πῶς τὴν ἱατρικὴν τοῦ ἐδῶ ἀρχίζει πάλιν
μὲ νέαν προθυμίαν καὶ ὁρεξίν μεγαλὴν.
'Υπόσχεται δὲ σ' ὅλους μὲ τὴν Παθολογίαν
καὶ δύναμιν καὶ σθένος καὶ ἀρετὴν ὑγείαν.

Εἰς τὸ Παντοπωλεῖον τοῦ Ἀντωνάκη μῆπτε,
ὅπου 'στὴν νέα πιάντσα εὐρίσκειται καρσί,
καὶ τοῦ πουλιῶ τοῦ γάλα μὰ τὸ σταυρὸ θὰ βρῆτε
καὶ σπιρωτὸ χαβιάρι κι' ἀθανάτο κρασί.

Τοῦ Ρωμιοῦ μας τὸ Γραφεῖο —μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κτέθη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων —μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καρφενὲ τῶν «Εὐφρονούντων» —νύκτα μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους —πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὔρητῆρια, σαντούρια —κα' μιὰ μάνδρα μὲ γαιδοῦρια.